

SLOMŠKOV LIST

MARIBOR LETO XXXV - ŠTEVILKA 1 (67) MAJ 2022

Dragi bratje in sestre, dragi prijatelji bl. škofa Slomška – Slovenca za vse čase!

Z velikim veseljem pišem te vrstice. Rojstvo nove številke Slomškovega lista je namreč »majhen korak za človeka a velik za človeštvo«, kot bi rekel znani astronom. Slomškov list po dolgem premoru postopno raste in uresničuje svoje poslanstvo, da bralcem razodeva lik bl. škofa A. M. Slomška, našega prvega domačega vzornika svetosti. Obenem nas vabi, da bi se mu priporočali v naših stiskah, preizkušnjah in se po njem Bogu zahvaljevali za vse dobrrote, ki smo jih deležni. Slomškov list ima torej cilj pomagati slovenskemu kristjanu, da bi škof Slomšek postal njegov vsakodnevni sopotnik na poti vere, upanja in ljubezni. Da bi torej slovenski kristjan spoznal, da svetost ni rezervirana le za nekatere, temveč je svetost nekaj povsem slovenskega, domačega. In ob tem nas mora prevevati zdrav ponos na naše bogate duhovne korenine, ki ga danes sicer pogrešamo. Bolj ko bomo napredovali v poznavanju naše duhovne zgodovine, bolj bomo sposobni tudi sami pisati zgodovino, oblikovati sedanjost in prihodnost naših družin, župnij in vsega našega dragega slovenskega naroda. Živimo v dramatičnih časih epidemije, vojne v Ukrajini in mnogih sprememb, ki nas v kratkem čakajo. Ne bojmo se, Bog nas ne bo nikoli zapustil. To nas uči 2000-letna izkušnja Cerkve. Cerkve, ki v tem zgodovinskem trenutku doživlja duhovno pomlad ob sinodalnem dogajanju, katerega vrenje čutimo tudi v naših občestvih. Obenem nas navdihuje mesec maj s šmarnično pobož-

Polona Kosec, ilustracija iz knjige Pastirček s Sloma

nostjo, ki jo je v svojem času v Mariboru začel uvajati prav bl. Anton Martin. Ob vseh teh lepih spodbudah lahko rečemo le Bogu hvala. Prisrčna hvala tako vsem, ki ste prispevali, da je pričujoča številka zagledala luč sveta, pa tudi vsem bralcem in bralkam. Prihodnja številka bo izšla v mesecu septembru 2022, ko se bomo zbrali na praznovanju Slomškove nedelje v Mariboru, saj se v tem letu spominjamo 160 let Slomškovega rojstva za nebesa. Dobrodošli torej v Mariboru in Bog vas živi!

Igor Ignacij Novak, urednik

Beseda postulatorja

Dragi bralci Slomškovega lista in častilci škofa bl. Antona Martina Slomška, spet prihaja k vam spodbuda, da obudimo zavest o bl. Antonu Martinu kot našem duhovnem spremljevalcu in priprošnjiku. Mesec maj mu je bil izredno drag predvsem zaradi češčenja Marije; sam je bil začetnik in velik motivator šmarnic v svoji škofiji.

Pred časom me je nekdo, ki ni ravno živo povezan s Cerkvijo, vprašal: »Kako pa ste prišli na zamisel, da bi Slomška predlagali za svetnika?« In zdi se mi primerno, da skupaj obnovimo odgovor na to vprašanje.

Misel, da je Slomšek svetniško živel, da je bil svetniški človek, je bila v škofiji in tudi širše navzoča ves čas od njegove smrti leta 1862 naprej. Ob njegovi smrti je bilo zelo splošno prepričanje, da je umrl svetnik. Celo v negativnem smislu. Vemo, da so po končanem pogrebem obredu na mariborskem pokopališču (kjer je danes Ljudski vrt) pristopili mariborski nemškutarji, začeli pljuvati v njegov še odprti grob in vpili: »Tu imaš, ti, slovenski svetnik!« Ta misel ni nikoli zamrla. Njegova fama sancitatis, 'sluh svetosti' po smrti, je bil prisoten skozi vsa leta do danes. Že leta 1900, ob stoletnici rojstva, so hoteli začeti s postopkom, pa jim iz različnih razlogov ni uspelo. Leta 1912, ob petdeseti obletnici njegove smrti, je bilo skoraj že vse nared, pa je bližina prve svetovne vojne vse skupaj zaustavila. Novembra 1925 je skupina duhovnikov tretjerednikov mariborske škofije na svoji letni konferenci napisala škofu Andreju Karlinu peticijo, naj začne postopek za kanonizacijo škofa Slomška. Škof je peticijo vzel na znanje in marca 1926 imenoval komisijo, katere naloga je bila predhodno zbrati gradivo in presoditi, ali je smiselno nadaljevati postopek. S tem je škof začel škofijski del postopka. Apostolski del postopka, ki je potekal v Rimu, se je pričel šele leta 1964, predvsem zaradi druge svetovne vojne in stanja po njej.

Bistveno je, da mora določena skupina ljudi biti prepričana, da je človek svetniško živel,

drugače procesa niti ni mogoče začeti. Kandidat za svetnika mora v svojem življenju izkazati herojsko mero krščanskih kreposti. In to morajo ljudje začutiti. Ni dovolj, da nekdo sam misli, da krepostno živi. Ampak mora živeti tako, da ljudje ob njem začutijo bližino Boga, ne da bi sam govoril o njem. In ko ljudje to začutijo, ni težko razumeti, zakaj se še po smrti tega človeka obračajo nanj – ker so že prej radi bili v njegovi bližini in se radi obračali k njemu po pomoč. Prepričani so, da je sveto živel in da je na poseben način združen z Bogom. Ker se je med mnogimi uslišani na njegovo priprošnjo zgodil tudi dogodek, ki ga je lahko papež sv. Janez Pavel II. razglasil za čudežnega, smo leta 1999 lahko obhajali njegovo beatifikacijo. Od takrat naprej se med seboj spodbujamo k čim pogostejšemu priporočanju bl. Slomšku v svojih potrebah, da bi se željeni čudež, ki je pogoj, da bi bil lahko razglašen za svetnika, čim prej zgodil.

In zakaj še en čudež? Pri poteku beatifikacije oziroma kanonizacije morata sovpasti dva procesa: formalni proces, ki teče v Rimu v okviru Kongregacije za svetnike, in proces, ki se dogaja v vernikih, kajti tudi verniki morajo dozoreti za svojega svetnika. Ta dva procesa sovpadeta v priznanju čudeža. Pri formalnem postopku verniki sodelujejo prav s tem, da zaupajo temu kandidatu in da se mu priporočajo, s čimer omogočijo, da se na njegovo priprošnjo zgodi čudež.

Zato se ne bom utrudil spodbujati vas, da se sami zatekate k njemu in da tudi druge spodbujate pri tem, ko doživljajo težke trenutke; zlasti preizkušnje v hudih boleznih ali nesrečah.

Naj tudi tokratna beseda naleti na pripravljena srca in okrepi goreče prošnje k škofu bl. Antonu Martinu!

+ Marjan Turnšek,
postulator

Slomšek in začetek šmarnične pobožnosti v Mariboru

Začetek šmarnične pobožnosti sega pred leto 1815, ko je papež Pij VII. potrdil in z odpustki obdaril pobožnost meseca maja. Pobožnost, imenovano Marijin mesec, so začeli v Rimu, od koder se je hitro razširila po vsej Italiji, Nemčiji in Franciji. V Nemčiji je nadomestila praznovanje ob poganskem »majskem drevesu«. Tudi v Sloveniji so jo z veseljem sprejeli.

Med Slovenci se je majniška pobožnost začela v ljubljanskem bogoslovju leta 1851, od tod pa se je hitro razširila po vsej slovenski deželi. Besedilo za to pobožnost z naslovom *Mesec Marije* je že leta 1842 iz francoščine priredil Davorin Trstenjak. Janez Volčič je leta 1855 napisal knjigo z naslovom *Šmarnice*, po cvetlici, ki vzcveti v začetku maja, in to ime se je za pobožnost hitro razširilo. Ljudje so to pobožnost vzeli za svojo in so jo obhajali pri številnih Marijinih kapelicah, kjer so brali šmarnično branje, molili litanije in peli Marijine pesmi. Še danes je marsikje ohranjena ta navada.

Med velike marijine častilce in razširjevalce pobožnosti do nje lahko štejemo tudi bl. Antona Martina Slomška. Zlasti na Štajerskem in Koroškem je bil tudi pobudnik uvajanja šmarnic. Oglejmo si danes začetek te pobožnosti v Mariboru po predstavitvi škofijskega sedeža iz Šent Andraža (1859).

V mesecu maju leta 1860 je Slomšek v Mariboru prvič uvedel šmarnice. Vsak dan so

bili posebni nagovori v cerkvi sv. Alojzija, nato so sledile pete litanije Matere Božje in blagoslov z Najsvetejšim. Veliko dni v maju je imel goreče nagovore škof sam. Zaradi uspeha te pobožnosti je prihodnje leto prestavil šmarnice v stolno cerkev in kmalu so se razširile po vsej škofiji.

Slomšek je za ta začetek pripravil govore o *skrivnostih Marijinega življenja* in njihovi povezavi z življenjem vernika: npr. »Marija v Nazaretu in veselje krščanske družine«, ki sloni na mirni vesti in Božjem strahu v srcu, le-ta pa temelji na veri, upanju in ljubezni ter na delavnosti; ali »Marija v templju«, kjer razmišlja, kako naj starši vzgajajo otroke, kako naj jih iščejo, če se izgubijo, in kako naj mi vsi iščemo Jezusa, če smo ga z grehom izgubili.

Podrobneje želim predstaviti Slomškov uvodni govor »Marijine kreposti«, ki ga je zasnoval na ženinovem stavku iz Visoke pesmi: »*Vstani, moja draga, lepotica moja, odpravi se, ker glej, zima je minila, deževje ponehalo, prešlo. Cvetice so se prikazale v deželi.*« (2,10-12)

Stvarnik je zemljo ustvaril kot lep vrt in ga okrasil s cvetlicami: sebi v slavo in nam v veselje ter poučenje. Kdo bi ob pogledu na takšno lepoto ne vzkliknil: »O, kako lep je svet cvetic! Kako vzvišen, dober mora šele Stvarnik biti, ki nam ga je ustvaril!« Zato vabi Sveti Duh v Visoki pesmi svojo nevesto, človekovo dušo: »Zima je prešla ...« Te ljube-

če besede, pravi Slomšek, »naj bodo tudi moje vabilo k čudoviti majski pobožnosti v čast majski Kraljici.«

V prvem delu Slomšek odgovarja na vprašanje: »Zakaj je Bog ustvaril rože?« Nato uvaja v razumevanje govorice rož in odgovarja, da so ustvarjene:

- *V naše veselje in zadovoljstvo*: zato otroci pletejo vence rož za krašenje in doma gojimo rože, da nam lepšajo bivališča; zemlja bi bila puščava brez njih. Zima je minila in veselimo se čudovitih cvetličnih »preprog«.

- *V naše poučenje* - podobno kot zvezde na nebu so tudi cvetlice pisava, z Božjim prstom napisana v veliko knjigo narave:

- če skrbno opazujemo cvetlice v šopku, se poučimo o *Božji neskončni moči, modrosti in dobroti*, saj je tako učil že Jezus, ko je uporabil lilije na polju;

- cvetlice so tudi najlepše *prisposobe naših kreposti*, ki naj bi jih prepoznali v njihovem barvnem bogastvu in dišečih vonjavah: v vijolici ponižnost, v liliji nedolžnost, v vrtnici čisto ljubezen, v zelenem rožmarinu pa upanje;

- življenje rož je *tudi prisposoba našega življenjskega romanja*, saj človek kot roža cveti, nato pa usahne; a rože ne umrejo za vedno, saj so njihovi listi res njihov smrtni prst, a iz zrna v zemlji bo pognala

nova mlada roža, ki kliče vernemu srcu: kot jaz boš vstal tudi ti;

- cvetlice nas tudi *spominjajo in opominjajo na naše kreposti*, ki so Bogu in ljudem všeč; zato se prvoobhajanci, birmanci ali drugi ob raznih slovesnostih krasijo z venci rož; prav tako umrle mlade device položijo v krsto, okrašeno s cvetjem; tako se bomo tudi mi, če naše kreposti ne bodo le navidezne, spremenili v večno rožno krono; in po Pavlovih besedah se po naših kreposti širi po zemlji Kristusov vonj, kar razveseljuje našo okolico in jo spreminja v Božje kraljestvo: Cerkev je velik božji vrt, v katerem smo ljudje cvetlice, naše kreposti čudovite barve, naš žlahten značaj pa čudovit vonj.

- Bog je cvetlice ustvaril tudi v *svojo veliko slavo*, zato z njimi krasimo svetišča, oltarje in svete podobe.

V drugem delu nagovora Slomšek razvija smisel in pomen obhajanja Marijinega rožnega meseca. Ugotavlja: kar je mati za družino, je Marija za veliko Božjo družino na zemlji; je Sonce Duha, Rešitev kristjanov, podoba vseh kreposti, Kraljica cvetlic. Zato je najlepši mesec – maj, pos-

večen češčenju Marije. Dobrim otrokom ni bilo dovolj pet velikih in še nekaj manjših praznikov ter vse sobote, da bi primerno počastili Marijo, ampak so ji posvetili še cel pomladanski mesec maj, v katerem jo počastijo s cvetjem, pobožnostmi, molitvami, pesmimi in premišljevanji. Tako vsako pomlad ponovno zacveti pristrčno češčenje Marije, ki nam je najlepši zgled in najmočnejša priprošnjica.

Očitno so Slomška k temu spodbujale tudi mariborske žene, saj med drugim pove, da s pričetkom šmarnic izpolnjuje tudi njihovo plemenito željo. In zaželi, da bi ta majska slovesnost postala dragocena roža v Božjih in Marijinih očeh, za kar so potrebne štiri bistvene stvari: svetloba, toplota, rosa in zrak. Prav kakor cvetlice v vrtu, ki zjutraj in popoldne obračajo svoje čaše k soncu, naj bi mi obračali svoja srca v premišljevanju k Mariji-

nim krepostim, jih spoznavali in privzemali. In kot vrtnar pridno zaliva svoje cvetlice, ki srkajo vlago, tako naj naša srca krasijo molitve in pesmi.

Slomšek sklene prvi majski nagovor z molitvijo k Mariji: »In zdaj, Marija! Ti nebeška Kraljica, naše rešenje in upanje, milostno poglej na naše opravilo in naj ti ugajajo naši darovi. Dobra srca žená so z rožami okrasila tvoj oltar v dokaz svoje pristrčne vdanosti. Tudi jaz ti želim, da bi ti čudovite cvetlice bile v veliko veselje!«

Sledi še zadnja misel in spodbuda. Slomšek ugotavlja, da je tudi v takratnem žalostnem času prekrival zemljo uničujoči kužni dih želje po imetju in uživanju; in da v velikem delu družin vlada kužen zrak mode življenja brez Boga in vere. Zato je treba pogostejše pohiteti v Božjo hišo in srce obrniti navzgor. Vsaka ura pobožnosti naj bo nov cvet in Marija naj ga sprejme ter nas usliši.

Ta aktualnost šmarnic, kot jo ugotavlja Slomšek, je preživela do danes, saj še vedno prekriva zemljo isti »kužni dih«, le da je dobil še nove razsežnosti na mnogih področjih. Zato naj nas Slomškova pobuda tudi v tem času v velikem številu pritegne v svetišča in k Marijinim kapelicam.

Marijan Turnšek

Slomškov list izdaja Postulatura postopka za Slomškovo kanonizacijo, dr. Marjan Turnšek;

odgovorni urednik Igor Ignacij Novak, lektorirala dr. Fanika Krajnc-Vrečko,

grafično oblikovanje in priprava za tisk: Andrej Šauperl.

fotografije: Alojz Kačičnik, Vili Kaučič, dr. Tanja Ozvatič, Andrej Šauperl,

Župnija Sv. Petra v Malečniku, Nadškofijski arhiv Maribor

Založba: Ognjišče, d.o.o., 2022

Slomškova nedelja pri Sv. Jožefu nad Celjem

Osrednje praznovanje Slomškove nedelje je bilo v letu sv. Jožefa pri Sv. Jožefu nad Celjem, in sicer v nedeljo, 26. septembra 2021. Jožefov hrib ni med tistimi kraji oz. župnijami, v katerih je Slomšek služboval, a je bil s to cerkvijo vse življenje povezan, zlasti v dijaških letih, nato pa kot duhovnik in škof.

Dr. Fran Kovačič je v knjigi 'Služabnik Božji Anton Martin Slomšek – knezoškof lavantinski' zapisal: »Pogrebni govor (ob Slomškovem pogrebu) je imel v stolnici takratni lavantinski stolni dekan dr. Jakob Stepišnik, ki je opravil s tem, kakor je rekel, dolžno hvaležnost do rajnega. Slomšek je namreč pridigoval kot spiritual njemu pri novi maši v cerkvi sv. Jožefa nad Celjem 19. avgusta 1838.« Jakob Stepišnik je bil namreč po rodu Celjan, Slomškov gojenec v Celovcu, po Slomškovi smrti pa njegov prvi naslednik kot mariborski škof. Kovačič nam je ohranil tudi Slomškovo srčno željo,

zapisano v pismu salzburskemu nadškofu, v katerem sprejema škofovsko službo »... sem s svojo novo postojanko prav tako zadovoljen kakor srečen, ker sem si pridobil vdanost svoje ljubljene črede, pa upam ob svoji zibeli najti tudi svoj grob, če je tako Bogu všeč.«

Vemo, da je Bog imel drugačne načrte. V duhu svojega škofovskega gesla »Vse k večji časti božji in zveličanju duš« se je Slomšek vrnil v Št.

Andraž, nato pa prenesel škofovski sedež v Maribor, kjer tudi počiva.

Močno vez bl. škofa Slomška s cerkvijo sv. Jožefa nad Celjem pa razkriva dejstvo, da je l. 1852 sem pripeljal misijonarje sv. Vincencija Pavelskega – lazariste, da bi mu z ljudskimi misijoni pomagali ohranjati in utrjevati vero v tistih nemirnih in veri prav malo naklonjenih časi. Ohranjena je njegova znamenita pridiga ob tej priložnosti.

O Slomškovem občudovanju in češčenju sv. Jožefa smo v nedeljah pred Slomškovo nedeljo premišljali po naših cerkvah ob nekaterih njegovih pridigah. Na Slomškovo nedeljo, 26. septembra, pa smo se – veseli, da smo kljub korona virusu sploh lahko prišli k praznovanju – zbrali na Jožefovem hribu nad Celjem. Slovesno mašo po akademiji in molitvi je na prostem – v atriju med Domom sv. Jožefa in cerkvijo – ob somaševanju generalnega vikarja celjske škofije Roka Metličarja, upo-

kojenega celjskega škofa dr. Stanislava Lipovška in tridesetih duhovnikov iz mariborske metropolije daroval upokojeni nadškof in prvi celjski škof dr. Anton Stres, ki je nagovoril zbrane vernike, med njimi tudi stanovalce Varstva starejših Doma sv. Jožef, ki so lahko slovesnost spremljali z balkonov svojih sobic. V duhu smo bili povezani tudi z

za ravnanje Boga samega. Ki ni samo pravičen sodnik, ampak je še bolj pravičnik, ki nas grešnike opravičuje. Prva in zadnja Božja misel ni obsodba, ampak rešitev. To je njegova ljubezen do nas. Takšna je bila tudi Jožefova ljubezen do njegove zaročenke Marije. Ni ji hotel maščevalno škoditi, ampak reševati. V tem je bila njegova pravičnost, po kateri

je bil bolj podoben Bogu, ki rešuje, kakor maščevalcem, ki zahtevo po pravičnosti, samo po sebi utemeljeno, sprevračajo v maščevalnost oz. svojo maščevalnost odevajo v pravičnost in jo s tem prikrivajo. Jožefova pravičnost je bila namreč hkrati tudi ljubezen. Ob začetku katehetskega leta pa je po Slomškovem zgledu nadškof Stres poudaril še pomen podarjanja vere in moralne kreposti otrokom. »

Ob koncu slavlja je košaški župnik Igor Ignacij Novak predstavil novo številko Slomškovega lista. V imenu postulatorja dr. Marjana Turnška je župnik s Slomškove Ponikve Alojzij Kačičnik sporočil, da je v pripravi tudi film o blaženem Slomšku. Celotno prireditev je z ubranim petjem bogatil župnijski pevski zbor pod vodstvom Primoža Krta. »

Vlado Bizant, župnik

vsemi, ki so bili isto nedeljsko popoldne zbrani v Mirni peči na škofovskem posvečenju novega novomeškega škofa dr. Andreja Sajeta.

O praznovanju Slomškove nedelje je v Družini g. Jože Potrpin med drugim zapisal:

»Nadškof Stres nas je spomnil, kako je blaženi škof Slomšek občudoval sv. Jožefa v njegovi preizkušnji vere in zaupanja Bogu. Zato ga je pogosto postavljajl za zgled svojim vernikom. Tudi takrat, ko je pripeljal k sv. Jožefu prve misijonarje sv. Vincencija Pavelskega. Največkrat pa se je, kot je opozoril dr. Stres, blaženi Slomšek ustavil ob Jožefovi pravičnosti. Obstaja namreč pravičnost, ki je značilna

In še vtis navzočega duhovnika – lazarista Antona Lavriča:

»Od tistega nepozabnega popoldneva je preteklo že veliko časa. Vse se je odvijalo v atriju našega Doma, v tako skladno urejenem prostoru med zgradbami Doma sveti Jožef in cerkvijo, pod vedrim nebom v svetlobi jesenskega sonca. Na primerno dvignjenem prostoru smo bili duhovniki z nadškofo Stresom, ministranti ter pevskim zborom, pred nami pa občestvo zbranih vernikov; vse pa je preveval isti duh vere v zavesti, da smo v prisotnosti svetega in Božjega. K temu enkratnemu vzdušju so pripomogli že ubrani glasovi pevskega zbora, jasna beseda voditelja bogoslužja, ko je v nagovoru spretno povezoval lik blaženega Slomška z likom svetega Jožefa in njegove pravičnosti. Glavni akter pa je bil Božji Duh, ki je vel med nami in nas povezoval v živo bogoslužno občestvo. Ob koncu se nikomur ni mudilo domov, druženje se je v atriju Doma nadaljevalo ob postrežbi zahajajočega jesenskega sonca. Razšli smo se s svetlobo v srcu.«

Nekaj dogodkov na Slomškovi Ponikvi

Praznik bl. A. M. Slomška, ki smo ga lani praznovali že triindvajsetič, zaznamuje vsakoletno jesensko dogajanje v njegovi rojstni župniji Ponikva. Zadnji dve leti Slomškovih praznovanj ni bilo mogoče izpeljati po ustaljenih navadah, a večino smo vendarle lahko uresničili.

Na sam **praznik bl. A. M. Slomška** v petek, 24. septembra, smo se z manjšo skupino zbrali pri Slomškovi rojstni hiši in ob zahajajočem soncu prehodili pot do župnijske cerkve, kjer se nam je pridružilo še nekaj vernikov. Pri sv. mašni daritvi smo se zahvalili za čudovit zgled krščanskega življenja našega rojaka.

Že naslednji dan je pri nas potekal **Slomškov dan**, ki ga skupaj pripravljamo *Društvo katoliških pedagogov Slovenije* (DKPS), *Slovenski katehetski urad* (SKU) in *Župnija Ponikva*. Zamišljen je kot srečanje učiteljev, vzgojiteljev, katehetov in staršev pri zavetniku bl. A. M. Slomšku. Lansko srečanje je bilo v smislu 30-letnice praznovanja slovenske samostojnosti oblikovano pod geslom **Ljubimo svojo domovino in besedo mater(i)no**. Osrednje predavanje na temo Učitelj in vzgojitelj – spodbude in ovire, je pripravila ddr. Barica Marentič Požarnik. Med akademijo je prav ona postala prejemnica naziva častna članica DKPS. Slomškova priznanja so bila podeljena s. Emi

Alič, Mariji Pisk in Eriki Ašič. Posebej pa smo si ta dogodek zapomnili, ker je bil prvič z nami naš novi celjski škof dr. Maksimilijan Matjaž.

Škof Maksimilijan je bil z nami tudi v nedeljo, 10. okto-

bra, ko je potekalo **18. vseslovensko srečanje kmetov na Ponikvi**, ki ga pripravljajo Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije (KGZS), Občina Šentjur in Župnija Ponikva. Slomšek je namreč tudi zavetnik slovenskih kmetov, slovenskega kmetijstva in kmetijskega slovtva. Ob škofu Maksimilijanu je bil tudi evangeličanski škof Leon Novak. Geslo srečanja se je navezovalo na leto sv. Jožefa in se je glasilo Očetov blagoslov otrokom dom podpira in je odpiralo pogled na vlogo očeta in pomen dela, ki daje dostojanstvo in je priložnost za uresničitev posame-

znika ter rast družin kot jedra družbe. Po maši je o svojem pogledu na aktualno dogajanje spregovoril prof. dr. Jože Osterc in podal nekaj spodbud. Dogodek sta v živo prenašala Radio Ognjišče in Exodus TV.

V sodelovanju z Ljudsko univerzo Šentjur je 12. novembra potekal **13. Slomškov simpozij** z naslovom *Če hočeš druge*

vneti, moraš sam goreti s predavatelji prof. dr. Edvardom Kovačem, Janijem Prgičem in dr. Katarino Erzar Kompan.

Še eno romanje se navadno odvije v jesenskem obdobju, to je **romanje sodelavcev Karitas**. Pred koncertom Klic dobrote, ki je potekal 24. novembra v popoldanskih in večernih urah v

dvorani Golovec v Celju, so se na Ponikvi zgodaj popoldne zbrali zgolj predstavniki škofijskih karitas. Množičnega romanja zaradi visokega števila okužb s koronavirusom ni bilo mogoče izvesti. Sv. mašo je daroval predsednik Slovenske karitas mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl, ob somaševanju celjskega škofa msgr. dr. Maksimilijana Matjaža in nekaterih duhovnikov.

Na predvečer obletnice Slomškovega rojstva smo se spet podali na tradicionalni **po-hod z lučkami** od njegove rojstne hiše do župnijske cerkve.

V zimskih mesecih potekajo v dvorani Slomškove rojstne hiše **Slomškovi večeri**, ki jih v sodelovanju organizirata *Zakonska skupina Ponikva* in *Župnija Ponikva*. Letošnji prvi Slomškov večer je potekal zgolj virtualno, druga dva pa sta bila v živo in s prenosom prek spleta, zaradi večjega prostora pa sta potekala v cerkvi. Z nami so bili pričevalci msgr. Slavko Rebec, zakonca Melita in Gregor Čušin ter zakonca Lucija in Dušan Poslek. Vsem je bila skupna tema z **Gospodom na poti**.

Alojz Kačičnik, župnik na Ponikvi

Z Jožefovega hriba

Po nekajletnem oblikovanju Doma sv. Jožef, in to vse od začetka prenove leta 1993, najprej v smislu obnove poslopij, nato izgradnje Lazarjeve hiše in nato še varstva starejših, smo v letu 2008 začeli v polnosti delovati. To pomeni, da so zaživele vse tri dejavnosti, zamišljene že ob začetku: duhovno prosvetna, orglarska šola in varstvo starejših. Tako smo, vsaj v pripravi materialnih oziroma stvarnih osnov in seveda tudi že programskih, izpolnili Slomškovo željo ob prihodu lazaristov na Jožefov hrib, s katero je sledil karizmi svetega Vincencija, da bo to zares misijonska hiša. To se je, hvala Bogu in po zaslugi sobratov, zaposlenih in vodstva Doma ter občestva okrog Jožefovega hriba, res zgodilo. Od leta 2008 skušamo v vseh treh razsežnostih, kolikor se da, v polnosti delovati. Našim stanovalcem in seveda obiskovalcem pripravljamo najrazličnejše programe, kjer imamo na leto preko 600 prireditev. Dobra tretjina jih je načrtovanih v sklopu naše karizme in usmeritve ter jih pripravljamo in izvajamo z našimi sodelavci. To je naš stalni misijon duhovnega, kulturnega in tudi družabnega oblikovanja sodobnega človeka. Drugi del prireditev je namenjen različnim skupinam, ki jim nudimo vse potrebno za nastanitev, prehrano in delovne prostore, sami pa izvajajo svoj program za svojo zaključeno skupino. Tretji del prireditev je bolj družabnega in pogostitvenega značaja. Gre za skupine, ki k nam priromajo, imajo pri nas obed, bodisi kot romarji ali pa tudi ob svojih osebnih praznovanjih, velikokrat tudi ob slovesu svojih dragih s pogostitvijo po pogrebu in podobno. Vseh in vsakega smo veseli in skušamo storiti vse, da se pri nas v duhu Slomška in Vincencija ter seveda svetega Jožefa vsakdo počuti doma. To še posebej skušamo dosežati v varstvu starejših, ki je vseskozi polno zasedeno. Pri tem bi želeli poudariti zlasti to, da so naši stanovalci, ki si to želijo in seveda, ki to tudi zmorejo, vključeni v vsa dogajanja in ta so del njihovega vsakdanjega življenja. Tako nimajo le rednega programa v okviru varstva starejših, temveč tudi celotnega duhovno prosvetnega, ki je namenjen zunanjim obiskovalcem, pa seveda tudi njim, in je brezplačen. Mnogi, ki jih te stvari zanimajo, pravijo, da tako intenzivnega življenja, kot ga imajo sedaj na stara leta v Domu, še niso imeli.

Včasih se zdi, da so kakšne stvari tako lepe, da se zanje bojimo, da ne bodo trajale dolgo. Tako se je zgodilo tudi v zadnjih dveh letih, ko smo zaznamovani z virusom in epidemijo. Žal je, kot povsod, posegla tudi v naš Dom in nam s tem krepko zaustavila dogajanje. Pa ni imela le bolečih posledic, tudi na veliko lepega je pokazala, kot med drugim tudi na naših osemdeset zaposlenih in njihovo pripadnost ter zvestobo. Sicer pa seveda tudi na to, da kar je v rednih razmerah bilo že samo po sebi umevno, je postalo neskončno komplicirano, zahtevno in čedalje redkejše. Morali smo povsem zapreti Dom, ali pa smo določen čas delovali zelo okrnjeno, kar se še vedno dogaja, in ne vemo kot nihče ne, koliko časa bo vse to trajalo.

Resnično smo veseli, da sta se na tem hribu srečala dva velika moža, Vincencij s svojo duhovno prisotnostjo in Slomšek, ki mu je bil hrib tudi fizično blizu, saj je sem gor zahajal že kot gimnazijec in seveda kasneje kot duhovnik, celjski opat in še toliko bolj kot škof. To nas krepi v našem zaupanju, da bomo prebrodili tudi te težke čase. Želimo jih izkoristiti za tiste stvari, ki zanje ni časa, ko je drugega dogajanja dovolj. Tudi načrtujemo, a previdno, saj je prihodnost tako zelo negotova. Vendar nas opogumlja leto sv. Jožefa, ko se temu našemu zavetniku še posebej priporočamo in izročamo v varstvo. V naših prizadevanjih in tudi naših molitvah za prenehanje epidemije nas spremlja res mogočna priprošnja treh naših velikih duhovnih stebrov, na katere se opiramo. Verjameмо, da bomo iz vseh težav izšli in začeli spet v polnosti s svojim delom, za katerega pa nam tudi v teh razmerah ne zmanjka potreb. Glede na možnosti dela je sedaj bolj v ospredju molitev, ki bo zagotovo enkrat obrodila svoj sad, saj v Božjih očeh nič ni zaman. Trudimo se, včasih se kar borimo, in gre, ob tem pa verjamemo tudi v drugačne, poslanstvu in karizmi bolj naklonjene čase. Sicer smo pa tu zaradi tega, da odgovarjamo na potrebe časa, tudi takšne, ki jih težko razumemo, a so prav zaradi tega še bolj potrebne odziva.

Pričevanja in zahvale

Župnik M. P. je zapisal spodbuden primer ravnanja v stiski staršev ob življenjski nevarnosti hčerke (2018), ki naj k podobnemu pogumnemu ravnanju spodbudi tudi druge.

V župnijski cerkvi sem daroval sveto mašo po namenu staršev za ohranitev življenja hčerke (ob hudi nesreči). /.../

Pred mašo sem otrokom razdelil vloge za sodelovanje pri branju berila in prošenj. Ena izmed prošenj je bila klic k bl. A. M. Slomšku za zdravje.

V uvodu v sveto mašo sem pokazal na sliko bl. A. M. Slomška (visi ob oltarju) in poudaril, da za razglasitev A. M. S. za svetnika potrebujemo še en čudež. Rekel sem: »Povabim vas, da na smrt bolno ... (bila je že nekaj dni v komi, zdravniki so jo imeli za 'odpisano' in sklenili, da jo odklopijo od aparatov) sedaj pri sveti maši priporočimo bl. A. M. Slomšku v ozdravitev. Jezus je namreč obljubil, 'če sta dva izmed vas soglasna v kateri koli prošnji, ju bo uslišal moj Oče, ki je v nebesih. Kjer sta namreč dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi'« (Mt 18,19-20). »Glejte,« sem rekel, »nas je tu precej več. Če bomo s srcem vsi sodelovali pri tej sveti maši in prosili, da se na priprošnjo bl. A. M. Slomška zgodi čudež v dobro na smrt bolne ..., bomo doprinesli svoj delež k ozdravitvi in k razglasitvi bl. S. M. Slomška za svetnika.«

Drugi dan sem slišal od sodelujočih pri sveti maši, da se je ... stanje začelo izboljševati in da je eden od zdravnikov staršem dejal: »Jaz ne verjamem, a sem prepričan, da se je tu zgodil čudež.« /.../

Vsem sem pri maši še povedal, da v naši župniji vsak dan pri sveti maši molimo za kanonizacijo bl. A. M. Slomška. Osebnostno si želim, da bi bil bl. A. M. Slomšek čim prej razglašen za svetnika. /.../

Blaženi škof Slomšek, hvala za vse milosti, ki smo jih deležni. Iskrena hvala za opravljen strokovni izpit. Vodi nas še naprej po pravi poti.

K.

Hvala vsem, Bogu, Mariji, angelom, Antonu Martinu Slomšku in vsem zavetnikom, za izprošeno zdravje meni in sinu! Miljonkrat hvala in milijonkrat prosim!

Alojzija.

Slomšek, hvala za moč, ki me je pripeljala do željenega cilja in vezo, ki sem jo našla zaradi vas.

M.

Lojze s Koroške je sporočil:

Prosim, da upoštevate pri kanonizaciji blaženega škofa Antona Martina Slomška, ki sem ga prosil, da je pri Bogu izprosil mojo ozdravitev.

Hvala, blaženi Slomšek!

Župnik J. K. je 3. 11. 2018 poslal naslednje pričevanje o videnju bl. Antona M. Slomška.

Po resničnem dogodku

Lani na Silvestrovo je bila lepa sončna nedelja. Po jutranjem opraviilu premišljam, kaj naj počnem. Nazadnje se odločim, da grem počivat. Ležem in kmalu zaspim. Med nekajurnim spanjem zaslišim, da me nekdo kliče. Misleč, da me kličejo h kosilu, hočem vstati. Obrnem se, ko zagledam ob steni pri vznožju postelje resnega fanta, ki me gleda. Tudi jaz ga gledam in ugibam, kdo bi to bil. Imel je malo daljše pristrizene lase. Preko glave in ramen je imel obešeno črno torbico. Zdelo se mi je, da drži pred seboj nekaj v roki. Kako je bil oblečen, pa nisem videla, ker je bilo premalo časa, da bi si ga bolje ogledala. Ko se tako gledava, kar naenkrat izgine. Imela sem občutek, da nisem sama v sobi. Ko se zavem, pogledam na uro. Bilo je pol enajst. Po večkratnem doživljanju tega dogodka mi ni bilo jasno, kaj se dogaja. Zdaj pa je uganka rešena. Dne 17. 9. ob tretji uri zjutraj med molitvijo zaslišim jasen glas: »Bil je Slomšek.« Bila sem zelo vesela, saj sem vedela za pravi pomen te besede. Sprašujem se, zakaj je trajalo tako dolgo, da se je razkril ta dogodek.

Preprosta kmečka žena

(Tudi takšni dogodki pričajo, da je bl. škof Anton Martin živo navzoč v zavesti ljudi in da nam je blizu. op. postulator)

Pridobljeno zdravje na priprošnjo bl. Antona M. Slomška

Leta 2020 so mi po bronhoskopiji potrdili maligni tumor na desnem spodnjem režnju pljuč. Obrnila sem se za pomoč k bl. Slomšku. Naša redovna skupnost Hčere Marije Pomočnice v Radljah nosi njegovo ime. V kapelici pa imamo njegove relikvije. Večkrat sem jih pobožala in svojim molitvam dodala: »Bl. Anton M. Slomšek izprosi mi pri Jezusu ozdravljenje mojih pljuč.«. Molitvi so se pridružile tudi ostale sestre in sestre iz drugih naših skupnosti.

V Topolšici so predlagali čim hitrejšo operacijo, ki pa je še prej zahtevala nekaj drugih pregledov. Kardiolog je izjavil, da ja pred operacijo pljuč potrebno zamenjati bolne zaklopke srca. Svojim molitvam sem dodala: »Bl. škof Slomšek izprosi mi zdravje pljuč in zaklopk«. Prijavili so me na kardiološki oddelek v Ljubljani na kliničnem centru, kjer so mi 16. 6. 2021. vstavili biološko aortno zaklopko – TAVI, kar je potekalo brez zapletov. Po enem tednu sem prišla iz bolnice. Po treh mesecih so me 8. 9. 2021 na torakalni kirurgiji operirali in odstranili polovico desnega dela pljuč. Po tednu bivanja v bolnici mi je zdravnik ob odpustu rekel: »Poslali smo na analizo. Pokličemo vas, če bo potrebna kemoterapija«. Izročila sem Slomšku v priprošnjo. Po nekaj dneh me je zdravnik poklical po telefonu in dejal: »Imam veselo novico. Kemoterapija ni potrebna, ker rakov tumor nima metastaz, zasevkov na ostalem tkivu pljuč.«

Z veseljem sem se zahvalila Bogu in Slomšku. Njegovo pomoč sem čutila tudi ob vsakem klicu za prijavo na predhodne preglede pred operacijami. Ko bi bilo treba dalj časa čakati, so le našli kakšno luknjo, ali pa je prav takrat nekdo odpovedal in so me lahko takoj sprejeli. Sedaj pa so zdravniki zadovoljni tudi s kontrolnimi pregledi in jaz se pri 82. letih dobro počutim. Hvaležna Bogu in bl. Slomšku, tudi drugim priporočam naj se zaupno obračajo nanj.

s. Anica Žagar FMA.

Škof Slomšek in njegov pomočnik Marko Glaser

Predavanje na otvoritvi Glaserjevega salona in galerije v Malečniku 28. 6. 2021

Veliki moške in seveda velike žene izvršujejo velika dejanja. Takšen velikan je bil lavantinski oz. danes mariborski škof Anton Martin Slomšek, vnet pastoralni delavec, pedagog in narodni buditelj, literarni ustvarjalec, pedagog in učitelj. S pastoralnega in narodnobuditeljskega vidika se je v zgodovino zapisal predvsem po selitvi sedeža lavantinske škofije iz Šentandraža na Koroškem v štajerski Maribor leta 1859. Ob selitvi škofijskega sedeža je pod lavantinsko škofijo prišlo celotno mariborsko okrožje, ki je pred tem spadalo pod sekavsko škofijo. Po prenosu škofijskega sedeža so bili tako skoraj vsi Slovenci na Spodnjem Štajerskem prvič v zgodovini združeni pod eno cerkvenoupravno enoto oz. škofijo. S tem niso bili postavljeni samo temelji za nadaljnji kulturni razvoj (tako Maribora kot okolice), ampak tudi temelji za ustavljanje germanizacije in oblikovanje slovenske narodnostne meje na severu in severovzhodu, ki je potem v

20. stoletju prestala dve vojni vihri.

Veliki moške so tisti, ki za delo, ki si ga zastavijo, znajo navdušiti tudi druge ljudi in si znajo najti zanesljive in dobre sodelavce. Slomšek je bil že takšen. Proces selitev škofijskega sedeža je bil dolgotrajen in zahteven in Slomšek ga ne bi mogel izvesti brez zanesljivih prijateljev ter podpornikov. To so bili najprej salzburški nadškof Jožef Maksimilijan pl. Tarnóczy, ki je kot takratni metropolit svoje sufragane na notranjeavstrijskem področju spodbujal k rešitvi problema in Slomšku odprl marsikatera vrata pri višjih cerkvenih ter civilnih oblasteh. Na terenu je Slomšek lahko upal na pomoč mariborskega župana Otmarja Reiserja in malečniškega župnika Marka Glaserja.

Portret Marka Glaserja, avtorica Silvia Tunner (1877)

Preden se posvetimo vlogi Marka Glaserja, naj na kratko predstavim razloge za selitev škofijskega sedeža. Lavantinska škofija s sedežem v Šentandražu na današnjem avstrijskem Koroškem je bila ustanovljena leta 1228. Prvotno je obsegala samo skromno ozemlje na meji med takratno koroško in štajersko vojvodino: par župnij v okolici Šentandraža na Koroškem v Spodnji Labotski dolini, okrožje Groß St. Florian na zahodnem Štajerskem in področje današnje dekanije Radlje (na levem bregu Drave). V teku jožefinskih cerkvenih reform je škofija pridobila celjsko okrožje na Štajerskem in velikovško na Koroškem, medtem ko je mariborsko okrožje prišlo pod sekavsko škofijo. Sedež škofije je ostal v oddaljenem Šentandražu, medtem ko je večina vernikov živela na Štajerskem.

Otvoritev Glaserjevega salona, Župnija sv. Petra, Malečnik

Poleg tega se je pojavil še narodnostni problem, večina vernikov je govorila slovenski jezik, samo par dekanij na Koroškem je bilo nemških, poleg tega pa so Slovenci v mariborskem okrožju ostali v sekavski škofiji. Da bi rešili ta problem, so se že na prelomu 18. v 19. stoletje pojavljali različni načrti za selitev škofijskega sedeža in preoblikovanje škofijskih meja. Kot možni sedeži so bili

Po pridobitvi privoljenj višjih cerkvenih in državni (cesarskih) oblasti je bilo treba rešiti samo še vprašanje dokončne razmejitve med lavantinsko in sekavsko škofijo. Slomšek je zagovarjal narodnostno ali jezikovno mejo oz. geografsko razmejitve (razmejitev po rekiu Muri), sekavski škof razmejitve po meji političnih okrožij. Na koncu je Slomšek pristal na slednje, tako da je pod la-

na na Gorco obiskal tudi Malečnik.

Za selitev je bil Glaser res pravi na pravem mestu. Glaserjeva vloga je bila še toliko pomembnejša, zato ker je škof Slomšek v času priprav na selitev, ki so – kot je bilo že omenjeno – trajale več let, rezidiral v Šentandražu in vestno opravljal službo lavantinskega škofa ordinarija, medtem ko je Maribor skupaj s celotnim mariborskim okrožjem v času pred selitvijo spadal pod sekavsko škofijo. Ves ta čas je Glaser deloval kot Slomškov zaupnik in namestnik.

Kakšna je bila torej Glaserjeva vloga pri selitvi škofijskega sedeža? Njegova pomoč se je kazala pri reševanju organizacijskih, tehničnih, finančnih, vsebinskih in pravnih vprašanj, povezanih s selitvijo. Skrbel je predvsem za pripravo in vzpostavitev institucij, ki so bile potrebne za delovanje škofije: škofijska rezidenca, stolnica (prej mestna župnijska cerkev sv. Janeza Krstnika), bogoslovje, bogoslovna cerkev, kapiteljska hiša. Kot Slomškov namestnik in zaupnik je nadzoroval obnovo stavb (tako gradbena dela kot cerkveno oz. liturgično opremo), sodeloval pri iskanju vsebinskih rešitev za ustanovitev potrebnih institucij na čelu z bogoslovnim semeniščem. Za bogoslovje je bil izbran bivši jezuitski samostan s cerkvico sv. Alojzija. Marko Glaser je večino časa bdel nad ureditvijo bogoslovja, zaslužen je tudi za pridobitev Tunnerjeve slike sv. Alojzija Gonzage s panoramo mesta Maribor. Kot sem že omenila, je sodeloval z obrtniki in delavci, ki so bili zaposleni pri gradbenih in obnovitvenih delih (mnogokrat so pri delu pomagali malečniški

Dr. Sebastijan Valentan v pogovoru z veleposlanikom Japonske v Sloveniji, Hiromichijem Matsushimo, ki je bil častni gost otvoritve

Celje, Maribor, Ptuj in Slovenska Bistrica. Do uresničitve, ki je vključevala tako selitev kot preoblikovanje škofijskih meja, je prišlo šele 50 let kasneje s škofom Slomškom in ob sodelovanju nadškofa Tarnóczyja. Nadškof je leta 1853 pripravil t. i. Tarnoczyjevo spomenico, v kateri je opisal položaj lavantinske škofije, in predlagal selitev sedeža v eno izmed mest na Spodnjem Štajerskem. Tako je bilo tudi v času škofa Slomška več idej, kamor naj bi se preselil škofijski sedež: Celje, Maribor in nekoliko manj Ptuj. Čeprav se je Slomšek osebno nekoliko nagibal k Celju, se je leta 1854 iz pastoralnih razlogov odločil za Maribor.

vantinsko škofijo prišlo celotno mariborsko okrožje, nekaj župnij iz graškega okrožja (Lučane, Gomilica, Sv. Lovrenc, Ivnik itd.), kjer je živel precej slovensko govorečih vernikov, pa je ostalo pod sekavsko škofijo.

Nna kratko naj še predstavim Glaserjevo vlogo pri selitvi. Podobno kot Slomšek je bil tudi leta 1806 rojeni Glaser vnet pastoralni delavec, narodni buditelj, podpornik šole, omike in izobrazbe in v nekoliko skromnejšem obsegu kot Slomšek tudi literarni ustvarjalec. Slomšek in Glaser sta se spoznala že v tridesetih letih, leta 1844 pa je Slomšek ob priliki prenoša relikvij mučenca sv. Fausti-

župljani). Za selitev in pomoč pri selitvi je navduševal tako vernike kot sobrate duhovnike. Zaupana mu je bila tudi finančna plat selitve. Reševal je mnoga vprašanja na teoretični, še bolj pa na praktični ravni. Pri delu je sodeloval s škofom Slomškom, drugimi duhovniki in višjimi cerkvenimi oblastmi na eni strani ter mariborskim mestnim magistratom in višjimi posvetnimi oblastmi na drugi strani. S Slomškom sta si veliko dopisovala, njuno dopisovanje je potekalo v nemščini, pri dopisovanju pa sta v maniri takratnega časa uporabljala vikanje.

Glaserjevo delo ni bilo omejeno samo na finančno in organizacijsko podporo, ampak tudi na sklepanje in vodenje pravnih poslov. Škof Slomšek je 25. julija 1857 pooblastil Glaserja, da ga zastopa pri podpisu ustreznih pogodb. Tako je npr. leta 1857 v Slomškovem imenu podpisal pogodbo za pridobitev Jungyjeve hiše, ki je potem služila kot rezidenca.

Podobno je Glaser sodeloval tudi pri reševanju nekaterih vsebinskih vprašanjih, kot je bilo npr. vprašanje dokončne razmejitve med sekavsko in lavantinsko škofijo. V letu 1858 so potekala intenzivna pogajanja o tem, kje bo potekala meja med lavantinsko in sekavsko škofijo (po jezikovni meji, po meji političnih/upravnih okrožij ali po reki Muri). Med pogajanjimi so se nekateri župniki iz graškega okrožja, katerih župnije so bile slovenske, zavzemali za to, da bi prišli pod lavantinsko škofijo. Tako si je Ignacij Kukenšnik, župnik v Gomilici (Gamlitz), prizadeval, da bi župnije Apače, Marija Snežna, Špilje, Gomilica, Lučane, Sv. Duh na Ostrem vrhu, Špilje

(Spielfeld), Kapla na Kozjaku, Arvež, Travnik (Wies), Ivnicca, Sv. Lovrenc nad Radljami, Sv. Ožbalt pri Ivnici (St. Oswald ob Eibiswald) pripadle lavantinski škofiji. V zvezi s tem je pripravil poseben memorandum in zemljevid, ki ju je oddal Glaserju. Možno je tudi, da je bil kar Glaser tisti – tako piše Franc Hrstelj – ki je Slomšku predlagal, naj pristane na začasno razmejitev po meji političnih okrožij.

Nezanemarljiva je bila Glaserjeva pomoč v finančnem smislu. Glaser namreč ni le zbiral konskripcij in nadzoroval stroškov za selitev, ampak je s svojimi sredstvi in prispevki pomagal tudi sam. Tako lahko iz seznama prispevkov, ki so jih duhovniki prispevali za ureditev škofijske rezidence, ugotovimo, da je Glaser v ta namen prispeval enega največjih prispevkov. Glaser je bil odgovoren tudi za končni obračun selitve, izvršen v letu 1860.

Glaserjevo delo pri prenosu škofijskega sedeža ni ostalo neopaženo, kar pričajo dogodki po prenosu škofijskega sedeža. Prvega septembra 1859, torej na dan, ko je mariborsko okrožje uradno pripadlo lavantinski škofiji in ko je škof

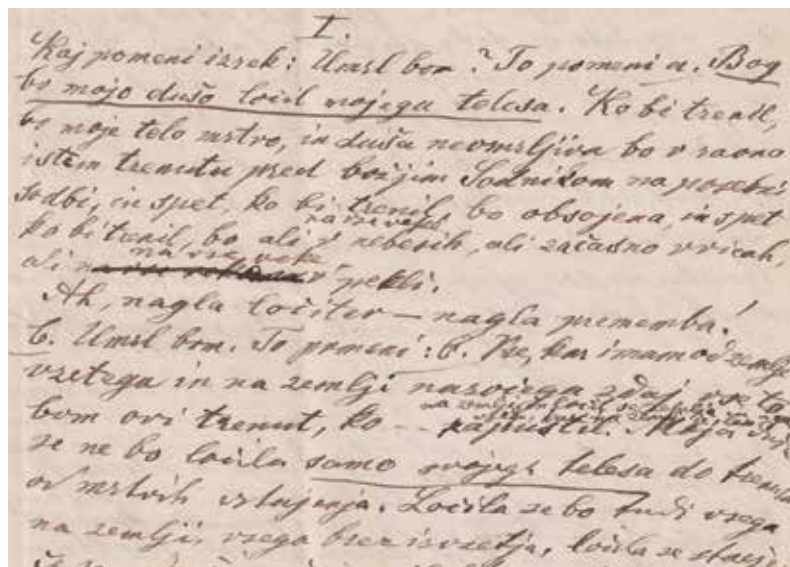
Slomšek začel uradovati v Mariboru, je Glaserja imenoval za konzistorialnega svetovalca in prisednika zakonskega sodišča. Novembra 1859 je sledilo še imenovanje za častnega kanonika lavantinskega stolnega kapitlja. Ob tej priliki je škof 9. novembra obiskal Malečnik, kjer je potekalo veliko slavlje.

Podobno kot pri selitvi je Slomšek Glaserja tudi po selitvi večkrat pooblastil, da ga zastopa pri urejanju raznih pravnih poslov, npr. pri urejanju zapuščin umrlih duhovnikov.

Da je Slomšek Glaserjevo delo pri selitvi res cenil, priča tudi spis o selitvi škofijskega sedeža, ki ga je Slomšek leta 1861 objavil v Drobtinica:

»Slavni fajmošter Glazer Marko in pa verli mestni župan Marburžki, Reizer Otmar, sta vse to djanje za preselitvo hvalevredno pospešila, in si zaslužila pri Slovencih na Stajarskem v lepem spominu vedno ostati. Tudi deželskim oblastnikom, posebno obsežnim predstavnikom smo hvalo dolžni, kateri so si za preselitvo škofijstva veliko prizadeli; kajti velike reči potrebujejo veliko skerbi in krepih moči.«

Mag. Lilijana Urlep

Del pridige - rokopis Marka Glaserja. Pridigo hrani Nadškofijski arhiv Maribor

Peš romanja po Slomškovi romarski poti

Peš romanja so bila tradicionalno priljubljena v Cerkvi kot izraz spokornosti in priprošnje (Jeruzalem, Rim, Santiago de Compostela, Köln), vendar se je ta način verskega izražanja prekinil z razvojem sodobnih prevoznih sredstev, ki nam omogočajo, da se na vse romarske kraje pripeljemo brez osebnega truda in navora. Potem pa je papež Janez Pavel II. leta 1982 poromal na grob apostola sv. Jakoba v Kompostelo in pozval Evrope, da odkrije svoje korenine ter se vrne k njim. Po vsej Evropi so se pričela obujati peš romanja po Jakobovi poti s ciljem v Santiagu de Composteli, pa tudi romanja po poteh drugih svetnikov. Pri nas je tako poleg poti sv. Jakoba nastala še pot sv. Martina, sv. Eme, Marijina pot in pot bl. Antona Martina Slomška.

Društvo Slomškova romarska pot v sedanji obliki letos stopa v svoje 15. leto delovanja. Ob tej priliki smo hvaležni Bogu za vsa pretekla leta vodenja društva, ki sta ga vodila msgr. Stanislav Lipovšek in Jože Planinšek. Z veliko truda in prizadevnosti sta vodila društvo ter spodbujala peš romanja po Slomškovi romarski poti, ki povezuje kraje, kjer je deloval in bival naš prvi slovenski svetnik in priprošnjik bl. Anton Martin Slomšek.

Sprva je društvo imelo svoj sedež v Mariboru, nato pa je bil ta prenesen pod okrilje romarskega središča sv. Jožefa v Celju, ki je zaživelo prav na pobudo bl. Antona Martina Slomška. V namen poživitve verskega življenja v takratni preurejeni Lavantinski škofiji je namreč Slomšek povabil "sinove" sv. Vincencija Pavelskega – lazariste, da pridejo v Celje.

Društvo Slomškova romarska pot si v zadnjih letih prizadeva, da bi dokončali označitev poti še na sklepnem delu – to je od Olimja preko Ptujске gore in Ptuja do Maribora. Vsa ostala pot je že določena, opis poti pa je pripravil Tone Brecl.

Ko bo napisan še opis zadnjega dela poti, upamo na čimprejšnjo izdajo vodnika po Slomškovi romarski poti, ki ga bo izdala Celjska Mohorjeva družba.

Zadnji občni zbor društva je bil 23. marca 2022 pri sv. Jožefu v Celju. Na njem smo pregledali delovanje Društva Slomškova romarska pot v preteklem letu in si zadali cilje za naprej. Poleg izdaje vodnika po Slomškovi romarski poti je to še priprava spletne strani. Sedaj imamo namreč samo facebook stran, kjer lahko najdete aktualne informacije, prijavnico za vstop v Društvo ter informacije o pohodih po Slomškovi romarski poti. Vabljeni, da se nam pridružite, da skupaj hodimo po duhovni poti, ki nam jo je načrtal bl. Anton Martin Slomšek.

Ob koncu vsi bralci Slomškovega lista vabljeni na največji pohod po Slomškovi romarski poti, ki bo potekal na dan državnosti, 25. junija 2022, z zaključkom ob 15. uri s sv. mašo, ki jo bo daroval nadškof Alojzij Cvikel v Žički kartuziji. Pohod bo potekal iz dveh strani – iz Nove Cerkve in iz Šmarja pri Jelšah. O posameznih urah začetkov poti boste obveščeni na facebook strani, kakor tudi preko župnij in plakatov. Pridite, da skupaj počastimo praznik slovenske državnosti in slovenstva, ki ga je budil tudi naš svetnik bl. Anton Martin Slomšek.

*Viljem Kaučič, predsednik
Društva Slomškova romarska pot*

Mojiceja Bonte in Polona Kosec: Pastirček s Sloma

*»Le čigar duša je ustvarila bogastvo,
lahko na Zemlji preseže lastno smrt.«*

Mojiceja Bonte

24. septembra 1862 je zaspalo srce prvega slovenskega blažene- ga, škofa Antona Martina Slomška. In da, daljnosežno je presegel svojo smrt, saj so njegova duša in njegove pridne roke ustvarile in Slovencem zapustile bogastvo, ki je veliko prispevalo k povezovanju slovenskega naroda in razvoju slovenskega jezika ter pogumno usmerjalo pot v suverenost naroda. Ob tridesetletnici slovenske države je tako v Redni zbirki Celjske Mohorjeve družbe za leto 2022 izšla knjiga ene najbolj branih slovenskih pisateljic za otroke Mojiceje Bonte z naslovom Pastirček s Sloma, zgodba o Antonu Martinu Slomšku, od smrti katerega bo letos minilo okroglih 160 let.

Pisateljica je v zgodbo za najmlajše (ki močno nagovori tudi odraslega bralca!) zajela življenj- sko pot prvorojenca Tončeta s Sloma pri Ponikvi, ki je »ljubeče /.../ skrbel za domače živali in se z zavzetostjo loteval dela na polju. /.../ Napeto je poslušal duhovnikove besede in si skušal čim več zapomniti.«

Velikega Slovenca in domoljuba spoznamo v tenkočutno izbranem in strnjenem besedilu, kot je blizu doživljanju najmlajših, pisateljica pa se pri tem skuša ogibati zapletenim mehaniz- mom razmišljanja odraslih. Slomška nam približa skozi njegov odnos do dela, znanja in učenja, Cerkve in Boga ter do živali in ljudi. V pogovoru s sošolcem Francetom Prešernom izvemo dejstva o Slomškovem službovanju, razvoju njegove misli in delu za slovenski narod; vse to pa je med drugim pripeljalo tudi do uresničitve njegove velike vizije, ustanovitve prve in najstarej- še slovenske založbe Mohorjeve družbe.

Knjiga nas prevzame in očara že na prvi pogled, saj je pripoved občuteno in s številnimi podrobnostmi iz resničnega življenja umetelno naslikala Polona Kosec. Slikarkine ilustracije z ne- katerimi nepričakovanimi perspektivami, igro svetlobe in dodelanimi podrobnostmi v zgodbo vnašajo doživeto vzdusje časa in bogato nagovarjajo naše čute. Pisateljica je na zadnjih straneh pripravila tudi podrobnejše besedilo, kratek in pregleden Slomškov življenjepis ter vprašanja za pogovor z otroki.

Na Slovenskem smo tako končno dobili prvo veliko slikanico o človeku, ki je kot pas- tirček, učitelj, pesnik, pisatelj in škof postal prvi Slovenec, ki ga je papež razglasil za blaženega, saj je iskreno in ponosno ljubil Boga, slovenski jezik ter prep- rostega slovenskega človeka.

Molitev za Slomškovo kanonizacijo

Nebeški Oče!

Blaženi škof Anton Martin Slomšek

je luč na poti našega krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja,

da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali

v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje

za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Blaženi Anton Martin Slomšek, prosi za nas!

28 strani • 210 mm x 270 mm •
trda vezava • 19,50 € • naročila:
www.mohorjeva.org, T 03 490 14 20

Dr. Tanja Ozvatič,
ravnateljica
Celjske Mohorjeve družbe